

РЕШЕНИЕ

№ 14172

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в
публично заседание на 13.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4059** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, заявление от 14.04.2022г., заявление от 27.07.2022г. / всички в д. № 1478/2022г. по описа на СГС/ и молба от 13.06.2023г., подадени от С. С. М., с адрес в [населено място] срещу Столична община.

Претендира се присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 60 000,00 лв. и за имуществени вреди в размер на 100 000,00 лв., причинени в резултат на действия и бездействия на Столична община във връзка с процедура по реституция за имот, част от поземлен имот с идентификатор 02659.2191.2059 по кадастралната карта, одобрена със заповед № РД-19-13/17.01.2012г. на изп. директор на АГКК, съгласно комбинирана скица от 06.01.2020г. /л.18, д. № 1478/2022г. на СГС/ за пълна или частична идентичност на имот пл. № 1409, графична част на ЧИРП, одобрено със заповед № РД-09-50-26/19.02.2002г. на главния архитект на СО.

Твърди се, че искане за възстановяване на собствеността върху 0,2 дка в землището на [населено място] е направено със заявление вх. № 1572-3/22.05.1992г. до общинската поземлена комисия /О./ на [населено място], подадено от С. М. М., наследник на Перка М. М., на основание Закон за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/, с номер на административната преписка РБН19-ГР94-1971. Правото на собственост по посочената административна преписка не е възстановено. Сочи се, че за издаване на признавателно решение от ПК, район Б., СО е следвало да издаде удостоверение за собственост и скица по чл.13, ал.5 и ал.6 от ППЗСПЗЗ, което не е направила и с бездействието си е причинила вреди, за обезщетяване на които са предявените искове.

Ищецът обосновава връзка между реституционната процедура и действията/бездействията на СО като пряка, доколкото има извършено престъпление по служба и отнемане на собственост чрез

действия/бездействия, отклонявайки вниманието му и въвеждайки го в заблуждение, че в същото това време СО извършва реституционна процедура по искане със заявление вх. № 1572-3/22.05.1992г., доколкото по него липсва и изначален и последващ отрицателен отговор по искането. Като през това време СО се разпорежда с УПИ V „за озеленяване и КОО“ от кв.11, в.з. Б. и с договор за замяна юридическото лице „Елма Тур“ ООД е придобило имота.

Основателността на исковите се обяснява и със смяната на собствеността от собственост на ищеца в такава на СО и от собственост на СО в собственост на „Елма Тур“ ООД.

Ищецът не е обжалвал незаконосъобразните действия/бездействия на СО.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от ищеца и от процесуален представител. Претендира се и присъждане на разноски, включително адвокатски хонорар. Представена е писмена защита с приложени документи – 2 броя писма от кмета на район „Б.“, СО, присъда по похд №18360/2019г. по описа на С., решение по в.н.д. №2737/2021г. по описа на СГС, извадки от СМИ. Писмата от кмета на район „Б.“ са приложени в преписката и са приети като доказателства по делото, присъдата, решението и извадките от СМИ са неотнормими към предмета на доказване, поради което не е необходимо възобновяване на съдебното следствие за приемане на приложените към писмената защита документи.

Ответникът СО, чрез упълномощен представител оспорва исковите като неоснователни и недоказани, както по основание, така и по размер. Претендира присъждане на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение и прави възражение относно евентуално претендирано адвокатско възнаграждение от ищеца. Твърди се, че ищецът не доказва, че е собственик на имота, предмет на реституционната процедура, както и че ищецът не е направил реална оценка на това какво притежава или какво е следвало да притежава и дали е следвало да получи каквото и да било обезщетение.

Прокурор при Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Намира, че в хода на съдебното производство не са доказани задължителните елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. Счита заявления от ищцовата страна адвокатски хонорар за прекомерен.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С удостоверение за наследници се установява, че С. М. М. е наследник на Перка М. М., негова майка, а жалбоподателят С. С. М. е син и наследник на С. М., починал през 2016г.

1971г. е съставен Акт за държавна собственост на недвижим имот – празно вилно място, находящо се във вилна зона Б., парцел XVII-2177, кв.11, с площ около 970, 00 кв.м.

На 19.10.1998г. е съставен Акт №279/19.10.1998г. на СО, район „Б.“, за частна общинска собственост - парцел V, отреден за комплексно обществено обслужване и озеленяване, от квартал 11, м.Вилна зона Б..

Със заявление вх. № 1572-3/22.05.1992г. до общинската поземлена комисия [населено място], С. М. М., като наследник на Перка М. М., на основание ЗСПЗЗ поискал възстановяване на собствеността върху земеделски земи, вкл. върху ливада с площ от 0,2 дка в м.Двора. Образувана е административната преписка № РБН19-ГР94-1971.

С писмо от 23.03.2021г. кметът на район „Б.“, СО във връзка с подадено от С. М. заявление за издаване на удостоверение и скица по чл.13, ал.5 и ал.6 от ППЗСПЗЗ е уведомил заявителя, че преписката е разгледана от Комисия, назначена със заповед № РД 09-348/16.12.2020г. на 05.02.2021г., но за издаване на удостоверение по чл.13, ал.4 и ал.5 от ППЗСПЗЗ комисията изисква преписката да се комплектова с решение на основание чл.18ж, ал.1, чл.18з, ал.1 от ППЗСПЗЗ от Общинска служба по земеделие /ОСЗ/-З., с което се признава правото на

собственост за претендирания имот.

На 02.04.2021г. и.д. началник на ОСЗ-З. с писмо е уведомил ищеца, че не може да процедира заявлението му предвид становище на Областна дирекция „Земеделие“ С. град, заведено в ОСЗ О. купел с вх. № РД-18-589/28.02.2014г., според което в ППЗСПЗЗ изрично не е регламентирано като задължително условие постановяване на решение на ОСЗ за признаване, респ. за отказване правото на собственост като предпоставка за издаване на удостоверение и скица от техническата служба на общината.

С писмо от 05.10.2021г. кметът на район „Б.“ във връзка с подадено от С. М. заявление за издаване на удостоверение и скица по чл.13, ал.5 и ал.6 от ППЗСПЗЗ е уведомил ищеца, че преписката е разгледана от Комисия, назначена със заповед № РД 09-348/16.12.2020г. на 24.06.2021г., която е констатирила, че няма основание за процедура по чл.11, ал.4 от ППЗСПЗЗ.

Съдът прие неоспорено от страните заключение на съдебно-оценителна експертиза, изпълнена от вещото лице Р.К.. Обект на изследване и оценка е поземлен имот с планоснимачен номер 1409 с площ 205 кв. м, по архивен кадастрален план на С., кадастрален лист № А-2-9-Г, планоснимачен район Ш-84 - в.з. Б.-юг-север и в.з. И.. Според заключението:

Поземлен имот с пл. № 1409 с площ 205 кв. м е попадал в част от УПИ V- Озеленяване от рег. квартал 11 по регулационен план на м. "Вилна зона [населено място]", одобрен със Заповед № РД-02-14-92 от 26.02.1987г. на Председателя на Комитета по Т..

Същият имот попадал в северозападната част на поземлен имот с идентификатор 02659.2191.2059, област С. (столица), [община], [населено място], район Б., [улица], частна собственост, вид територия Урбанизирана, НТП Ниско застрояване (до 10 ш), площ 932 кв. м, квартал 11, парцел V, съгласно КККР одобрени със Заповед № РД-18-13 от 17.01.2012г. на изпълнителен директор на АГКК. Върху част от поземлен имот с пл. № 1409 към момента е изградена двуетажна еднофамилна жилищна сграда с идентификатор 02659.2191.2059.1, Частна собственост, със застроена площ 169 кв. м.

Към настоящия момент /20.11.2024г./ поземлен имот с пл. № 1409 попада в част от УПИ V-2059 от кв. 11 по графична част на ЧИРП, одобрено със Заповед № РД-09- 50-26 от 19.02.2002г. на Главния архитект на С..

Към настоящия момент /20.11.2024г./, към юни 2003г. и към февруари 2022г. процесният поземлен имот с пл. № 1409 попада в част от УПИ V-2059 от кв. 11 по ЧИРП, одобрено със Заповед № РД-09-50-26 от 19.02.2002г. на главния архитект на С.. УПИ V-2059 от кв. 11 е отреден за частно мероприятие - жилищно строителство в ПИ 2059, в жилищна зона с малкоетажно застрояване с допълнителни, специфични изисквания, съгласно ОУП на СО.

Към момента на замяната м.юли 2001г. поземлен имот с пл. № 1409 с площ 205 кв. м е попадал в част от УПИ V-Озеленяване от рег. квартал 1 1 по регулационна план на м. Вилна зона [населено място], одобрен със Заповед № РД- 02-14-92 от 26.02.1987 г. на Председателя на Комитета по Т.. УГ1Р1 V- Озеленяване от кв. 11 е бил отреден за публично мероприятие - Озеленяване.

ПРАВНА СТРАНА

Твърдението, че има извършено престъпление по служба не подлежи на разглеждане от административния съд. Не е меродавно становището на ищеца, че СО е отнела собствеността му чрез действия/бездействия, отклонявайки вниманието му и въвеждайки го в заблуждение, че в същото това време извършва реституционна процедура по искане със заявление вх. № 1572-З/22.05.1992г.. Възстановяването на собствеността върху земеделски земи се осъществява по ред, установен със ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ от Общинските служби по земеделие, в случая от ОСЗ-З., която

не е част от структурата на СО и Столична община не носи отговорност за действия/бездействия на ОСЗ-З..

Към момента на сключване на договора за замяна и на последващите продажби на поземления имот, както и към настоящия момент жалбоподателят не се легитимира като собственик на процесния имот, тъй като процедурата по възстановяване на собствеността не е приключила. Освен това замяната и последващите продажби на процесния имот, са осъществени чрез гражданско -правни сделки, които не подлежат на съдебен контрол в настоящото производство. В подадените от ищеца молби са цитирани разпоредби на различни закони, вкл. на З., на ЗВСОНИ и други, които са неотносими към казуса и съдът не ги обсъжда. Предвид изложените фактически обстоятелства с молбата от 13.06.2023г. съдът прие, че не се касае за иск по чл.2в от ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да са налице, в условията на кумулативност, следните предпоставки: 1. отменен по надлежния ред, като незаконосъобразен административен акт или установено незаконосъобразно действие или бездействие; 2. реално причинена вреда, произтичаща от отменения по надлежния ред акт или установеното незаконосъобразно действие или бездействие; 3. пряка причинна връзка между отменения акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Отсъствието, на който и да е от елементите на фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е основание да се отхвърли исковата претенция, тъй като изискването на закона е всички законоустановени предпоставки да са налице. Административният акт, съответно – действието или бездействието са незаконни, когато противоречат на закона или на друг нормативен акт или когато не са предвидени в него, т. е. при липса на законово основание. Под действия и бездействия се разбира фактически действия и бездействия, които административният орган или длъжностните лица са длъжни да извършат по силата на нормативен акт. В този случай на задължение на административния орган, произтичащо пряко от закона, следва да съответства прогласено от същия нормативен акт субективно право на гражданин или организация, като двата елемента съставят регламентирано от този нормативен акт административно правоотношение. Следователно е необходимо наличие на такова административно правоотношение, при което да е налице защитимо от закона субективно право, което да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез съответстващо му действие от страна на административния орган, без да е необходимо издаване на индивидуален административен акт. Това са основните предпоставки, за да се установи налице ли е "бездействие" от страна на съответния административен орган и дължал ли е той определено действие.

В случая се твърди, че е налице бездействие на кмета на район „Б.“, изразяващо се в неиздаване на удостоверение и скица по чл.13, ал.4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ по подадено заявление от ищеца и в резултат на това бездействие на административния орган ищецът е търпял неимуществени вреди в размер на 60 000,00 лв. и имуществени вреди в размер на 100 000,00 лв.. След като бездействие е налице, когато административният орган дължи определено фактическо действие, произтичащо пряко от нормативен акт, а в случая такова не е налице съдът прие, че в случая не се касае за бездействие на административния орган в смисъла, който законодателят влага в това понятие.

Съгласно разпоредбата на чл.11, ал.1 от ППЗСПЗЗ общинската служба по земеделие постановява решение за възстановяване правото на собственост върху имоти в урбанизираните територии въз основа на удостоверение и скица по чл.13, ал.4, 5 и 6 и чл.13а от ППЗСПЗЗ. Отправената до кмета

на район „Б.“, СО молба за издаване на удостоверение и скица по посочените разпоредби е молба за извършване на административна услуга и отговорът на административния орган, съдържащ неговото волеизявление по тази молба, представлява индивидуален административен акт. Съгласно определението на чл.21, ал. 3 от АПК индивидуален административен акт е както волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права и задължения, така и отказът - мълчалив или изричен - да се издаде документа.

В настоящото производство административният орган е бил сезиран с конкретно искане за извършване на административна услуга /по аргумент от съдържанието на писмата от 23.03.2021г. и от 05.10.2021г. на кмета на район „Б.“/, респ. е дължал издаване на конкретни документи, които са от значение за признаване и упражняване на конкретни права по специалния закон. Административният орган не е издал исканите документи – удостоверение и скица, но е отговорил с две писма във връзка с подадените заявления от ищеца. С писмото от 23.03.2021г. ищецът е бил уведомен, че за издаване на поисканите от него удостоверение и скица е необходимо да представи решение на основание чл.18ж, ал.1, чл.18з, ал.1 от ППЗСПЗЗ от Общинска служба по земеделие /ОСЗ/-З., с което се признава правото на собственост за претендирания имот. Това писмо има уведомителен характер. С писмото от 05.10.2021г. кметът на район „Б.“ въз основа на констатация от назначена комисия е приел, че няма основание за процедура по чл.11, ал.4 от ППЗСПЗЗ, респ. налице е бил отказ да се издадат удостоверение и скица по чл.13, ал.4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ. Този отказ, като индивидуален административен акт не е оспорен пред съда. Действително приключването на производството по възстановяване правото на собственост върху земеделска земя в урбанизирана територия е обвързано от извършването на административна услуга от общината, дължима се по направено искане от заинтересованите лица, но в случая е налице неоспорен пред съда отказ за извършването ѝ, а и исковата претенция не е обоснована с наличието на незаконосъобразен акт, а въз основа на бездействие на административен орган.

Предвид изложеното съдът прие, че липсва твърдяното от ищеца бездействие. Освен това не е налице и друг елемент от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - пряка причинна връзка между твърдяното бездействие и претендираните вреди. Удостоверенията и скиците по чл.13, ал.4, 5 и 6 и чл.13а от ППЗСПЗЗ не пораждаат вещни права. Действително те са предпоставка за издаване на решение по чл.11, ал.1 от ППЗСПЗЗ, но едва с решението ще се реши въпросът за възстановяване или не на правото на собственост и в какъв обем. Тези права към момента на подаване на исковата молба не са били налице и не може да се предполагат в настоящето производство.

С оглед изложеното исковите претенции за присъждане на обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди, ведно със законните лихви, са неоснователни по основание и размер.

При този изход на спора неоснователно е искането на ищеца за присъждане на разноски. Основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Така мотивиран СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ без уважение исковата молба на С. С. М., с адрес в [населено място] срещу Столична община за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 60 000,00 лв. за периода от 24.06.2021г. до датата на подаване на исковата молба – 14.02.2022г., ведно със

законната лихва, считано от 24.06.2021г. и за имуществени вреди в размер на 100 000,00 лв., ведно със законната лихва, считано от 14.02.2022г., причинени в резултат на действия и бездействия на Столична община за издаване на удостоверение и скица по чл.13, ал.4 и 5 и 6 от ППЗСПЗЗ във връзка с процедура по реституция за имот, част от поземлен имот с идентификатор 02659.2191.2059 по кадастралната карта, одобрена със заповед № РД-19-13/17.01.2012г. на изп. директор на АГКК, съгласно комбинирана скица от 06.01.2020г. за пълна или частична идентичност на имот пл. № 1409, графична част на ЧИРП, одобрено със заповед № РД-09-50-26/19.02.2002г. на главния архитект на СО,

ОСЪЖДА С. С. М., с адрес в [населено място] да заплати на Столична община сумата 100,00 лв., разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14 дневен срок, считано от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: